

„Комунизам је сатро српство“

25.09.2016.

Где и када почиње генеза српског народа ако имамо у виду и теорије да су Срби наводно "народ најстарији", да су одвајкада староседеоци Балкана, а не да су се на Балканско полуострво населили у 7. веку нове ере, како каже званична историја? И зашто међу Србима круже пошалице да су амебе настале после Срба, да је Србин, у ствари, био отац Богу? Али и да је, "јадан" онај народ и његова Црква којима историју пишу Ћоровићи и Слијепчевићи, уз ружну алузију на презимена Владимира Ћоровића и Ђоке Слијепчевића, иначе два великана српске народне и црквене историје. Колико је и зашто је искривљена свест о пореклу српског народа?

О овим и другим важним питањима која се тичу српске историје за „[Вести](#)“ говори историчар др Душан Т. Батаковић, директор Балканолошког института Српске академије наука и уметности.

– Све би то било комично и карикатурално, слично идентичним појавама код неких других народа о њиховој „старини“, „аутохтоности“, итд, да није део једне велике трагедије која се заснива на застрашујућем непознавању наше, српске прошлости, на ружење својих великана, на тугаљивој спремности неуких људи да поверују најлуђим, а у суштини бесмисленим теоријама, да немају ни трунку поштовања за нашу традицију, културу и науку, и да олако поверују заводљивим, пикантним причама које немају утемељење у било каквом опипљивом научном сазнању.

Сујеверје јаче од науке

– Ви сте у питању набројали низ непојамних бесмислица које се као нека врста мисаоне куге шире интернетом и по сумњивим публикацијама надриисторичара које се добро продају јер их спремно прихватају људи склони свакој врсти, па и псеудонаучног сујеверја, без довољно основних знања да процене какве им се то теорије нуде. То би било исто као кад би вам неко, ко се издаје за лекара, а заправо је приучени, односно неуки надрилекар, значи лажни стручњак, објашњавао да су бубрези код човека заправо у глави, а да је срце у доњем делу леђа и слично. Са таквима, и онима који им олако поверују, тешко је повести било какву смислену дискусију, јер је сујеверје јаче од егзактних знања. Као што врачаре већ хиљадама година заваравaju непросвећен свет, тако и параисторичари, који се умножавају геометријском прогресијом, нашем народу који већ има славну историју дугу бар 1.300 година нуде омамљујући, додатни осећај лажне важности и лажне величине, осећај непојамне старине који их одвлачи од реалности и чини смешнима, већ код оних који бар понешто знају, а о ученима и да не говорим – каже он.

Јован Владимир, први светитељ

У каквој су вези са балканским Србима Трибали, Дукљани, Рашани, Хумљани...?

– Антички писци често су за Србе употребљавали регионална или племенска имена: **Трибали** нису Срби него народ који је са Мезима настањивао римску провинцију Горњу Мезију у коју су се касније населили Срби и начинили је Србијом.

Дукљани су српско племе у Приморју названи по Диоклитији, тамошњој римској области, а кнез Дукље из XI века, Јован Владимир, први је светитељ српске цркве.

Рашка је старо име данашње Југозападне Србије, тзв. Санцака, одакле су пореклом Немањићи, и њих су византијски и западни писци по престоници Расу називали Рашанима, а тек од 12. века Србима.

У Мађарској на пример и данас Србе називају Рацима, јер се тај назив одомаћио још у средњовековној Угарској краљевини: као што ми, нпр. Германе и данас по навици из средњег века називамо Немцима.

– Византијски писци, којима се може веровати, запазили су следеће: Србија се, кажу, дели на крштену Србију, односно Рашку, и некрштену Србију, односно Босну, где је хришћанство било слабије заступљено...

Хумљани и Травуњани су Срби из данашње источне Херцеговине, а Срби су као народ насељавали огроман простор у унутрашњости средишњег Балкана, у некадашњој римској провинцији Илирик све до реке Цетине и северно ка Сави и Врбасу.

Зашто је маргинализован српски део историје из преднемањићког периода? И зашто су се слична потискивања (претходних историјских догађаја) чинила у потоњим временима, а то се ради чак и до данашњих дана?

– Она је потискивана јер су аутокефалну цркву створили Немањићи који су једновремено више векова давали и владаре и архиепископе и стварали традицију која се после пада под турску власт само обнављала. Управо се ове године слави хиљадугодишњица Св. Јована Владимира, српскога кнеза који је пре Немањића владао Захумљем и Дукљом, са Преспом и деловима Албаније, а чије су се мошти преносиле од Преспе до Пречисте Крајинске код Улциња, до Драча и Елбасана, да би данас почивале у Тирани. Поштују га уз Србе и други православни са простора где је владао и где се његов култ вековима ширио, православни Албанци, Цинцари (Власи), Црногорци и данашњи Македонци. А све су то некада били у највећем броју Срби, с изузетком Грка који такође поштују Св. Јована Владимира, који су, у вековима стране доминације, променили веру, име и прихватили други идентитет.

– Прича о амебама је, иначе, реплика из једне комедије где се подједнако исмевају стереотипи о Србима и Хрватима, али ме брине да неко уопште може да помисли да су Ђоровић и Слијепчевић нестручни!!! Па Владимир Ђоровић је један од 100 најбољих светских историчара 20. века: оно што је Тесла у електротехници, то је Ђоровић у српској историографији, и још му нема ни изблиза равног по знању, замаху, досезима. Кад је Ђоровић погинуо у авионској несрећи на путу за Грчку, велики Јован Дучић написао је да је на ту страшну вест занемео од бола! Ђоко Слијепчевић, кога сам имао част да упознам, био је велики стручњак, огроман таленат и велики радник какав се ствара деценијама, и он такође још нема пандана на нашим просторима по ширини знања и сигурним тумачењима старије историје наше цркве, све до Другог светског рата, у којем је и сам, на погрешној страни, учествовао. Зар било ко разуман може и да помисли да су десетине генерација трудољубивих и родољубивих српских историчара, учећи деценијама по неколико страних и старих језика да би изучавали расположиве историјске изворе, посветили своје животе томе да свом народу прикажу лажну слику његове прошлости. Ужасна је и сама помисао на тако нешто, као што је смешно, јадно и карикатурално кад данас којекакви приучени „историчари“ откривају све супротно од онога о чему непорециво сведочи расположива историјска грађа – прича Батаковић

– Српство се, иначе, не мери „старином“, него резултатима, квалитетом и оригиналношћу културе, уметничким и духовним доприносима европској и светској историји, искорацима и донетима у вредностима које нас Србе чине различитим од других народа, посебним и специфичним, наравно у позитивном смислу. Не бих имао ништа против да смо много старији народ него што јесмо, напротив било би ми веома мило, али нажалост нисмо, и то не могу променити никакве теорије које се заснивају на незнању и слободном маштању, а не на расположивим историјским чињеницама – каже професор.

Дијаспора чува идентитет

Шта и када је пољуљало српску историјску свест, али и идентитет, те зашто у српском народу нема усаглашених ставова око сопствене историје?

– Српску историјску свест и идентитет није пољуљало рано средњовековно наслеђе: о Св. Јовану Владимиру писали су и Стерија и Стеван Сремац, о Св. Сави и Немањићима скоро сви остали, и српски је идентитет био сасвим стабилан до стварања Југославије. Тек тада је пољуљан, почео да се разводњава у југословенству, јер се Срби по навици идентификују са државом, и бране је до последњег даха. Уместо даље националне интеграције, која је појачана код Словенаца и посебно Хрвата, код Срба је уз југословенство, релативизовано све што је српско, и фаворизован, посебно у комунизму, регионални и верско-регионални уместо националног идентитета: стваране су нове нације из српског етничког корпуса, брисано и преименовано наслеђе, заборављени сународници у суседним државама, прогањани од Албаније до Румуније, Бугарске и Мађарске – прича Батаковић.

– Нико од Срба руководилица у Титовом режиму није једном речју тражио заштиту Срба у суседним државама, али су зато били прегласани у тражењу права за Словенце у Корушкој или за тзв. егејске Македонце. Недавно је једна наша ТВ екипа ишла путевима српске војске из 1915, кроз Албанију, и у разним местима у средњој Албанији, нпр. у Фијерију, дочекало их је много људи који су се похвалили да су Срби пореклом (углавном муслимани), али да их је мајка Србија заборавила. Југославизам је начео, а комунизам докрајчио српство какво је вековима стварано, неговано и поштовано – каже професор.

Срби католици и муслимани

Одакле потиче назив Србин и од када се користи? Такође, кад и где је уопште настао феномен нације? И зашто су Срби најчешће искључиви у ставу да Србин може бити само православни хришћанин и нико други?

– Око назива Србин има више теорија, најизгледнија је да означава човека, друга, пријатеља. То је име узето од имена племена које се негде из данашњег Ирана селило на Кавказ, па одатле преко Украјине у данашњу Саксонију око Дрездена, Лајпцига, Кемница и Будишина (где живе Лужички Срби, они који се нису преко Карпата и Дунава спустили у рановизантијско доба на данашњи Балкан). Име Србин временом се раширило на друге мање групе племена којима су Срби постали предводници, обликујући их, негде у 8. веку после Христа, у ширу народну заједницу, често подељену у више држава.

– Нације су савремен појам који се везује за време Француске револуције, а народи постоје још од античких времена, само се обликују у посебне целине са заједничким идентитетом у различитим епохама и под посебним условима. Идентитет се ствара преко културе, а из тога произлази народ са заједничким својствима, верским, духовним, културним.

– Ускогрудо је и погрешно Србима сматрати само припаднике православне вере: она јесте доминантна код већине Срба, али не и искључив критеријум националне припадности:

Иво Андрић, Иво Ћипико и Иво Војновић („кнез од Ужица“) били су католици, Меша Селимовић, Осман Ћикић и Скендер Куленовић муслимани, а били су, скоро у свему, бољи и оданији српству од многих који се бусају да су велики Срби и да су православне вере.

– Данас су већина Срба само Југословени српског порекла, с пољуљаним идентитетом и без осећаја за властите, осим можда црквених традиција.

Зарад малих привилегија, сталног посла, станова, бесплатних летова и јефтених кредита, већина Срба прихватила је комунистичко југословенство чији је основни циљ био, данас у то више нема никакве сумње, да српски народ смањи, унизи и доведе у стање да се не може обновити сагласно својим способностима и потенцијалима.

Милошевићев покушај да обнови српство на комунистичким основама завршио је на сметлишту историје. Комунизам је, једноставно речено, неспојив са освештаним српским традицијама, ведрином православља, традицијом борбе за слободу, самосталност и независности, борбе за национално уједињење и права на политичке слободе, приватну својину и духовну утемељеност у косовску традицију.

Када нам се то одузме, онда нема ни народа, ни идентитета, ни традиције, има само послушних, безвољних поданика...

Српски идентитет није случајно често јачи у дијаспори него у матици, јер у дијаспори нема идеолошких препрека и предрасуда као у матици – прича професор.

Жртве велике, успеси мали

Где лежи разлог српској митоманији и склоностима да иду из једне у другу крајност „неоптерећени“ историјским чињеницама?

– Код нас је у менталитету епска, дакле ратничка традиција где се све мора тешком борбом стећи и одбранити, а митоманија долази из раскорака између славне прошлости и неславне садашњости. Историјске чињенице ништа не вреде ако нису рационално протумачене и ако не служе бољем разумевању прошлости из које се трасирају путеви за будућност. Не смемо више, како је то често бивало, све ломити преко колена и без осмишљених корака, срљати у нова политичка, идеолошка или ратна искушења. Озбиљни народи, односно њихова елита, озбиљно, истрајно и дугорочно планирају властиту будућност, пажљиво одмеравајући однос жељеног и могућег. Код нас су, на супрот другима, поднесене жртве несразмерно велике, успеси често мали или чак незнатни, а општа добробит сасвим недовољна, са клицом незадовољства које рађа лошу мешавину острашћености, пркоса, очаја и безнађа. Из тога се рађају нове поделе: ми се још увек, чини се безнадно, делимо на обреновићевце и карађорђевићевце, на републиканце и монархисте, на четнике и партизане, на комунисте и ројалисте, као да немамо довољно непријатеља на свим странама – каже он.

– Не треба заборавити ни то да су усташе, нпр. убиле више од 200 српских свештеника у НДХ, а партизани више од 400. Комунизам титоистичког типа је, несумњиво, више од других идеологија и режима у прошлости, најдубље разорио наше национално биће.

Стога ће обнова бити дуга, тегобна и исцрпљујућа... надајмо се најбољем, јер долазе генерације неоптерећене скорашњим поделама: ако они буду добро разумели поуке наше историје, и наћи снаге да превазиђу садашње поделе, онда има наде да ћемо повратити поверење у будућност и наставити да се, уместо садашње стагнације, слободно развијамо – каже професор за крај.

Матица сломљене кичме

Колико има историјског утемељења теза да су Срби победници у ратовима, а губитници у миру?

– Није тачна теза да Срби добијају ратове, а губе у миру: рекао бих да су Срби као народ изгубили Други светски рат, јер је Србији као матици била сломљена кичма, омладина послата на кланицу Сремског фронта, а национална елита ликвидирана под изговором „сарадње са окупатором“.

Од „црвеног терора“ комуниста (1944-1947) ни данас се нисмо ослободили јер и даље владају, посебно у обавештајним службама, њихови синови, унуци и млађи потомци, док се из истог извора регрутује и репродукује владајућа политичка елита.

Једна државна комисија утврдила је недавно (а подаци још нису потпуни) да је после рата од комуниста страдало преко 59.000 цивила, од којих би једва пет одсто могло бити сврстано у табор стварних сарадника окупатора: убијани су, без суда, лекари, универзитетски професори, свештеници и сеоске газде, индустријалци, трговци, учитељи, апотекари, високи државни чиновници, писци и сликари, сви они који чине кичму једног народа и које је народ – за разлику од комуниста који су на власт дошли захваљујући искључиво снази тенкова Стаљинове Црвене армије – били изабрани народни представници.

Извор: vesti-online.com